

— Много добръ, много добръ ти е заплатилъ. Алчо, — казахъ тѣ на мъртвото Османово тѣло. Слѣдъ това заровихъ мъртвеца и се върнахъ дома си.

Отъ паритѣ, които донесе коня въ дисагитѣ, Бай Цвѣтанъ една часть подари на черквата, друга — на училището, а останахлитѣ запази за себе си. За приятелството на съсѣда си Ивана, той му подари едно хубавичко лозе.



Кумъ Вълчо.

Кумъ Вълчо видѣлъ, че цѣлъ день идватъ хора при овцетѣ, та си купуватъ по агне и го отнасятъ къмъ селото или къмъ града и се досѣтилъ че иде *Гѣоргиевъ-денъ*. Припомнилъ си той какво му бѣ расказала враната лани за този день: че всѣки домакинъ испича по цѣло агне и пещъ хлѣбъ, па слѣдъ обѣдъ се събиратъ отъ цѣло село хората прѣдъ черква, кждѣто донасятъ испеченитѣ агнета, хлѣба и виното и, слѣдъ като имъ чете попа една молитва и ги прикади, всички хора насѣдватъ да ѣдѣтъ. Особена почетъ иматъ гоститѣ или пѣтницитѣ. Тѣхъ всѣки канилъ отъ агнето си, отъ трапезата си. Припомнилъ си всичко това кумъ Вълчо и му дошла на умъ една хубава мисль. Намис-